

Komandi partur
Tað hendu eisini ótrúligar bjargingingar. Ein teirri hendi fyri júst 9 árum síðani. Hana fara vit at minnst i komandi part.

Súsanna misti mannin við Karen í 1920, og doyði sjálv longu í 1925 saman við dóttirini.

einkjur við 23 børnum.

Annars høvdu teir ætlað sær heim áðrenn heyststormarnir kundu væntast. Sum ofta er, so rakti henda vanlukkan einstakar familjur og bygdir meint.

Á tí stutta økinum á Tvørábakka vóru 18 hús. Úr hesum húsum fórust hetta árið tveir menn við Helenu, ein við Kristinu og nú sjei menn við Karin, tilsamans 10 mans. Tað vóru triggjar einkjur í sama húsi, sum mistu mannin við Karen.

Ein áhugaverd lagnusøga er um Olaus, kallaður Lávus. Hann var úr Hovi. Konan Súsanna Maria, gekk við áttanda barninum, tá ið maðurin fór avstað. Hon átti fimm dagar seinni, og hann slapp tiskil ikki at síggja sítt yngsta barn.

Longu í 1925 doyði Súsanna. Tveir dagar seinni doyði dóttirin, Katrina, og tær fóru í somu grøv.

Nú vóru bæði foreldrini deyð og yngsta barnið var fimm ára gamalt. Tá hendi tað sjáldsama, at Dánjal, pápabeiggi børnini, sum var ógiftur, tók húsið upp á seg.

Hetta riggaði heilt væl, og hann doyði út hjá eini fosturdóttir. Øll børnini búsettust í Hovi, og hesum átti hann stóran part av heiðrinum fyri.

Niels Tausen í Hovi, sum fórst við Karen, hevði triggjar beiggjar, sum eisini fórust á sjónum. Jaspur fórst við Florens í 1927. Hann var ein av teimum, sum fór umborð aftur á Florens, tá ið bjargingarbáturin sakk undan teimum. Hetta bjargaði teimum flestu av manningini.

Hendrik fórst við Grasinum í 1943, og Martin gekk burtur við íslenskum báti í 1964.

Puritan:
Tveir menn bjargaðust

Seinast í árinum fórst eisini eitt skip úr Havn, og tað var Puritan.

Teir hevði verið í Fletwood í Bretlandi við fiski. Ferðin niður hevði verið drúgv, heilar triggjar vikur.

Nú vóru teir á veg heim aftur. Kósin var vestanfyri Hebridurnar. Fríggjadagin 12. november byrjaði tann ræðuligi ódnarstormur, sum völdi hesa syndarligu ólukku.

Teir noyddust at ankra fyri veður leygardagin kl. 4. Sunnukvöldið versnaði veðrið, sprytið varð tikið inn og motorurin gjørdur klárur. Kl. 5 fór Puritan at reka, tí akkerið ikki helt, og motorurin varð settur

í fulla gongd. Tann 90 favnar langa ketan reyk sum trillutráður.

Land var ikki at síggja fyri roki, men einar triggjar ferðir hildu teir seg tó hóma eitt nes. Skútan lá nú heilt fløt. Hon gekk bara fyri fokk (segl) og motor. So knappliga vóru teir millum eina oyggj, Hermetray, og ein pinkulítlan hólm. Einans tvær báts-longdir vóru teir frá landi, tá veðrið linkaði so frægt, at teir hildu seg til at seta bátin út. Men í somu stund brast ódnin á aftur, og best sum teir komu yvir at hólmanum, hvølvdist báturin. Hans á Lað og Sofus hjá Linu vórðu slongdir upp á land, meðan onki sást aftur til hinar. Hetta hendi mánadagin kl. 1. Teir báðir mólu nú aftur og fram, settu neyðsignalir upp og lógu um næturnar í einum seyðahúsi. Mat høvdu teir ongan. Mikudagin kl. 11 vóru teir tiknir av einum útróðrabáti og fòrdir til Bernhardoy og komu so aftur til Føroyar.

Manningin

Reiðari á Puritan var Karl á Lag í Havn. Puritan var eitt nýtt skip, keypt úr Svøríki í 1919, og tað hevði sum nevnt motor, sum var framkomið tá í tíðini.

Skipari var Palli á Lava, 38 ár, Kristian í Árnafirði, 44 ár, var bestimaður. Dimmalætting skrivaði, at teir vóru av allarbestu sjómonnum. Palli hevði sonin, tann 17 ára gamla Jákup við, og hetta var hansara fyrsti túrur til sjós.

Hinir vóru "en ung rask Thorshavner, Peter Guttesen, 29 Aar, og to raske Fiskere fra Nolsø, Ole Hansen, 29 Aar, og Hans P. Danielsen, 26 Aar". Óli Hansen var fyri kortum giftur, og tey áttu eitt barn.

Tað vóru fleiri yrkingar í bløðunum í sambandi við hesa vanlukku. Hans Andreas Djurhuus yrkti eina teirra.

Vanlukkan við postbátinum í Vestmannasundi

Tann 1. oktober 1920 hendi ein syrgilig vanlukka við postbátinum, sum sigldi um Vestmannasund. Tað var nógvur vindur og harður streymur, sum gingu hvør sína ætt. Tí vóru líkindini vánalig. Tá ið báturin nærkaðist Fútaklett, kollsigldi hann, og øll fyra umborð druknaðu. Tað varð farið at leita, men hetta var til fánýtis.

Niels Tausen fórst við Karen. Hann var tann fyrsti av fyra brøðrum, sum doyðu á sjónum

Dánjal var ógiftur. Kortini tók hann húsið hjá beiggja sínum upp á seg, tá ið tey mistu bæði foreldrini.

Tað var ein kvinna teirra millum. Hetta var tann 27 ára gamla Sofía Nattestad. Maður hennara, Wensil, var komin á Fútaklett at taka ímóti henni. Í staðin kom hann í ta ræðuliga støðu at síggja konuna drukna fyri eygunum á honum. Tey áttu trý børn.

Hini sum fórust vóru:

Hans David Niclasen, 50 ár. Eftir sat einkja við fimm børnum.

Johannes Jacobsen, sum var einkjumaður. Eftir sótu trý børn.

Alfred Olsen, 19 ár.

Aðrar vanlukkur

Í 1920 hendi ein vanlukka við vágssluppini Immanuel, tá ið tann 20 ára gamli Mads Berg Andreasen av Velbastað varð tikin fyri borð av einum sjógvi. Sum nevnt fórst Immanuel við 19 monnum í 1932.

Hetta ár druknaði Hans Winthereig úr Skopun, tá ið ein útróðrabátur holvdist

beint við Bogarnar. Tað eydnaðist at bjarga tveimum monnum, men tíverri ikki Hans. Eftir sat einkja við 6 børnum.

Dimmalætting: In Memoriam

Hóast fólk vóru von við vanlukkur á sjónum, so var 1920 eitt stak vanlukkuligt ár. Hvussu fólk tóku hesar vanlukkur sæst í grein í Dimmalætting nýggjarsaftan 1920:

Nytaarsnat gør vi vort regnskab op for det svundne Aar, nogle af os maaske med Glæde og Stolthed, andre i Sorg og Bekymring for Fremtiden. Men mon i Aar ikke den glædeste af os vil sende en Tanke til alle dem, der sidder rundt i Hjemmene og begræder Tabet af en Fader, en Broder, en Søn, hvem de i det gamle Aar saa for sidste Gang.

For vore Øer blev 1920 jo mest af alt Ulykkernes Aar. Som vel ingensinde før har de ramt den Stand, vore Fiskere, hvis lod er paa det rige, mest ubarmhertige Hav at hente Rigdomme i Land til vore Øer. Vort hjerte krymper sig ved Tanken om de mange, mange, der kæmpede deres sidste fortvivlede Kamp mod de rasende Elementer i den til undergang viede Skude, alle Dem for hvem Stormens Hyl og Havets Torden blev deres Dødsmesse, hvis sidste Raab kvaltes i Braadsøens kvælende Vandmasser. Lys der sluktes – unge Liv standset midt i deres Løb af en grusom Skæbne!

Vi ved, at de til sidste Sekund med hver Fiber spændt til det yderste har kæmpet en forbitret og haabløs Kamp mod Undergangen, mod Overmagten, har kæmpet for Liv og Hjem og Fædreland. Vi ved, at de har taget mod Sømandens Dåd som Mænd – sum Færingar.

Lad os da rejse dem den skønneste af alle Mindesmærker, nemlig den trofaste Bevarelse af deres Minde; ikke alene dem, der sidder tilbage, skal bevare mindet om dem, men hele det færøske Folk skal mindes dem i Taknemlighed og Beundring, thi de døde for deres Land saa godt, som nogen Soldat paa den blodvædede Slagmark.

Havet er vor store Krigergrav.

Tvørábakki varð hart raktur av vanlukkunum í 1920. Har vóru 18 hús, og missurin var 10 menn.